

—La meua desventura, melloir diries; que sense la dissort meua, no hauria sigut creada la teua obra. Però siga com siga: es humà teixir la teua gloria amb el meu deshonor?

—Però si jo, a l'escriure el drama, no t'he recordat ni un sol instant!

—Perque ets un egoista. L'afany de gloria t'ha tornat orb i no has vist ni has pensat en ningú més que en tú. Per a obtenir l'aplaudiment, ho sacrificaries tot; no et deturaries ni davant de lo més sagrat. Tots els artistes sou iguals: la història de l'amiga us dona assumpte per a una obra?... doncs a escriure-la, malgrat hagi de caure en la deshonra. Jo crec que ni la memoria de la vostra mare sabrieu res-

pectar, sí, el profanar-la, us proporcionés l'adulació del públic.

La paraula xardorosa, vehement, de la bella actriu, ha fet mella en el cor d'ell i, vensut, espurnejant-li els ulls, replica amb veu apagada:

—Es que no en tenim consciència del mal que poguem fer! Quan vaig escriure el drama, no em preocupava sinó l'efecte que pogués produir al públic i a la crítica. La meua fantasia volava molt per damunt de la terra. Tú em retornes a la realitat. Tenia posada la meua esperança en aquesta obra, però tota la meua gloria, la satisfacció de la meua vanitat, no val ni una llàgrima teua. Perdona'm! El drama no s'estrenarà.

PERE CAVALLÉ.

FRAGMENT DE MARCEL I PAULINA: DRAMA EN TRES ACTES

ACTE I.—En una magnífica sala de casa d'una comtessa, Marcel i Paulina canten l'idil·li, vora els finestrals multicolors. Part de fóra, es va estingint la tarda. Es veuen les ombres vellutades de xiprers i de florers.

INTERPRETACIONS DE L'AMOR

MARCEL

*¿Per què canta l'aucellada
al jardí primaveràl;
i la font enamorada
acompanya el madrigal,
de la lluna i de la nit,
sota el cirerer florit?
Per la donzelleta fina
que s'enrama tot el cos
amb les deixes de mil flors
a la cambra opalina;
mentres pensa en son galan
i en l'amor que li diran.*

L'amor, amiga meua; és l'amor.

*¿Per què s'inflen els figons
amb la seva pell lluenta
entre un vimet i una menta
i un estol d'escarbatons,
vora el marge del camí;
si no fos pel clar matí
de diumenge, que el donzell
va a trobar l'enamorada,
i n'hi porta un gai pomell
per tastà a la font gemada?
L'amor, amiga meua...*

PAULINA

Es l'amor.

MARCEL

*La magrana ¿per què es bada
amb aquella vermellor?
si no fós per l'estimada,*

*si no fós que a la tardor,
quan la terra és plena d'or,
hi ha una flama en cada cor.
I diu l'home a la donzella:
—l'he collida jo per tú;
fes que saltin un per u
tots els grans que hi ha dins d'ella;
i la teua mà tan dolça
serà plena de rubins.
I amb aquesta mà tan dolça
treu-me el cor que duc a dins.
La magrana ¿per què es bada
sinó fós per l'estimada?*

L'amor, amiga meua...

PAULINA

Es l'amor.

MARCEL

*Ni l'hivern no brillaria
amb aquella llum tan clara,
si no fós per vostra cara
i l'amor que jo us diria.
I l'amor que algú us dirà
a la llar de foc roent,
mig colgada en el sofà;
mentres bufa i xiula el vent;
i un bell raig ompla la tassa
de bon tè; i el rou es glassa;
i es difon la llunyania.
Ni l'hivern no brillaria.*

PAULINA

L'amor, amiga meua; és l'amor.

LL. BERTRÁN I PIJOAN.